OPŁATA POCZTOWA RYCZAŁTEM UISZCZONA. CENA NUMERU 40 GROSZY.

KRAKOWSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

1 LIPCA • Nr. 7. ROK 1928.

Adres Redakcji i Administracji „Dziennika Wojewódzkiego“ Kraków, Województwo, ul. Basztowa 22.

Prenumeratę względnie należytość za poszczególne egzemplarze Dziennika Wojewódzkiego należy składać w Kasach skarbowych na dochód Min. Spraw Wewnętrznych Dz. II. §: 7, a dowody złożenia przesłać Krakowskiemu Województwu.

Dziennik Wojewódzki przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, a od osób prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz urzędowych i wymienionych instytucyj.

TREŚĆ:

A. Dział urzędowy.

B. Dział nieurzędowy.

A. Dział urzędowy.

Poz. 141.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.
L. AD. 4234/13/28. Kraków, dnia 14 czerwca 1928.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Krakowskiego z dnia 14 czerwca 1928 r., w sprawie ustalenia stawek wynagrodzenia za dostarczenie środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju po myśli art. 15, rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 listopada 1927, Dz. U. R. P. Nr. 102 poz. 883.

Na zasadzie art. 15 powołanego wyżej rozporządzenia, oraz art. 108 pkt. 1 a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928, Dz. U. R. P. Nr. 11 poz. 86 o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej, ustalam w porozumieniu z D. O. K. Nr. V. i Izbą Skarbową w Krakowie na rok 1928 w całym okręgu Województwa Krakowskiego za dostarczenie środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju na przeciąg jednej doby następujące stawki wynagrodzenia:

1) za dostarczenie jednokonnego zaprzęgu z obsługą — 11 zł.

2) za dostarczenie dwukonnego zaprzęgu z obsługą — 17 zł.

3) za dostarczenie wozu bez obsługi — 2 zł.

4) za obsługę — 3 zł.

5) za dostarczenie zwierzęcia z uprzężą pociągową (konie osły muły i woły) — 6 zł.

6) za dostarczenie zwierzęcia z rzędem (konie, muły i osły) — 7 zł.

7) za dostarczenie motocyklu bez przyczepki — 8 zł.

8) za dostarczenie motocyklu z przyczepką — 11 zł.

9) za obsługę — 5 zł.

10) za dostarczenie roweru bez obsługi — 1·20 zł.

11) za dostarczenie samochodu osobowego — 25 zł.

12) za dostarczenie samochodu ciężarowego — 20 zł.

13) za dostarczenie samochodu półciężarowego — 17 zł. 50 gr.

14) za obsługę ad 11), 12) i 13) — 5 zł.

Ceny podane pod poz. 7, 8, 11, i 13 rozumie się bez obowiązku dostarczenia materjałów pędnych i smarów.

Wymienione stawki wynagrodzenia zostały ustalone z uwzględnieniem użycia dostarczonych środków przewozowych.

Do dostarczania na rzecz wojska w czasie pokoju wymienionych środków przewozowych po wyż ustalonych cenach, obowiązane są w zakresie, określonym powołanem na wstępie rozporządzeniem wszystkie osoby fizyczne i prawne, mające je w swem posiadaniu, pod rygorem skutków karnych, przewidzianych w art. 18 cytowanego rozporządzenia.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda: *Darowski.*

Poz. 142.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody krakowskiego z 25 czerwca 1928 r. L.: Wet. 122/31, tyczące się zwalczania wścieklizny u zwierząt.

Ze względu na obecny stan wścieklizny na obszarze Województwa krakowskiego zarządzam na podstawie art. 60 i 70 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych z 22. VIII. 1927 (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) oraz rozporządzenia Ministra Rolnictwa z 2. I. 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 167), co następuje:

A.

Celem powstrzymania dalszego szerzenia się zarazy i rychłego jej stłumienia uznaję cały obszar Województwa krakowskiego jako zagrożony wścieklizną.

W obszarze tym wszystkie psy także czasowo wprowadzone, przenoszone, lub przewożone — o ile nie są tak pomieszczone w lokalu, obejściu i t. d., iż nie mogą wydostać się i wejść w styczność z obcymi ludźmi lub zwierzętami — mają być trzymane dniem i nocą na zupełnie pewnej uwięzi, albo zaopatrzone w trwałe i gęste kagańce wykluczające możność ukąszenia.

Wyjątek stanowią psy myśliwskie, policyjne i owczarskie o tyle, że pierwsze od chwili rozpoczęcia łowów aż do ich ukończenia, drugie w czasie tresury względnie tropienia przestępców, trzecie zaś w czasie strzeżenia trzody mogą chodzić bez kagańca.

Psy, co do których ominięto powyższe przepisy w szczególności psy biegające bez kagańca — o ile ich nie zabito zaraz przy przydybaniu, mają być zgładzone pod dozorem miejscowej władzy do 48 godzin — o ile właściciel w międzyczasie nie udowodni tej władzy, że wszczął kroki w celu uzyskania zwolnienia psa od zgładzenia.

Zwolnienia takie udzielać będzie władza administracyjna I instancji za zgodą Urzędu Wojewódzkiego tylko wyjątkowo i pod warunkiem, że psy takie poddane będą obserwacji lekarsko-weterynaryjnej na koszt właściciela.

B.

We wszystkich gminach muszą być wszystkie psy, które liczą więcej niż 3 miesiące wieku — z wyjątkiem psów policyjnych, tj. będących własnością Policji dla

celów służbowych — znakowane tj. zaopatrzone stale znaczkiem rozpoznawczym (blaszką metalową na obrożach lub na szorkach z nazwą powiatu, miejsca pochodzenia i numerem domu lub rejestracji psów) umożliwiającym wykrycie ich posiadacza.

Znaczków rozpoznawczych winna dostarczać właścicielom psów miejscowa zwierzchność gminna za opłatą należytości zatwierdzonej przez Wydział powiatowy.

Wszystkie Zwierzchności gminne mają obowiązek prowadzić rejestr wszystkich psów, które liczą ponad 3 miesięcy wieku, znajdujących się w gminie i utrzymywać je w dokładnej ewidencji.

Właściciele psów obowiązani są zgłaszać w ciągu dni 8 w dotyczącym Urzędzie gminnym o każdym przybytku i ubytku tudzież o każdej zmianie zaszłej w stanie psów ponad 3 miesięcy wieku, znajdujących się w ich posiadaniu, podając wiek, maść, rasę i rodzaj psów.

W razie zagubienia znaczka winien posiadacz psa postarać się o nowy znaczek u miejscowej władzy gminnej, która każde wydanie znaczka i zmianę numeru uwidoczni w rejestrze psów.

Zarządzenia tyczące się znakowania i rejestracji psów należy stosować również względem psów wprowadzonych do gminy czasowo, jeżeli liczą więcej niż 3 miesiące wieku i przebywają w gminie dłużej niż 8 dni.

Zarządy gmin obowiązane są przeprowadzać co miesiąca rewizję dla stwierdzenia, czy wszystkie psy w gminie są zarejestrowane i znakowane a Policja Państw. przy każdej sposobności kontrolować czy rewizje te są wykonywane.

Przekroczenia powyższych zarządzeń, które nie wykluczają wcale zastosowania innych, nie stojących z niemi w sprzeczności środków ochronnych i tępiących zarazę, przewidzianych w rozporządzeniach powołanych na wstępie karane będą według rozdziału VII. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22. VIII. 1927 (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. lipca 1928 r. i uchyla wszystkie dotychczasowe zarządzenia w sprawie zwalczania wścieklizny u psów na obszarze Województwa Krakowskiego.

To się podaje do powszechnej wiadomości.

Wojewoda: *L. Darowski* w. r.

Poz. 143.

KRAKOWSKI URZĄD WOJEWÓDZKI.
Wydział prezydjalny.

L: Pr. 1582/11. Kraków, dnia 31 maja 1928 r.

Pan Minister Spraw Wewnętrznych powołał na podstawie art. 115 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) na członków Wydziału Wojewódzkiego w Krakowie:

1. Karola Rollego, Prezydenta m. Krakowa,
2. Dr. Emila Bobrowskiego, lekarza,
3. Józefa Melchiora Zapałę, rolnika z Lubomierza (pow. Limanowa).

Na zastępców tych członków powołał:

1. Adama Marszałkowicza, ziemianina,
2. Edwarda Zajączka, burmistrza w Kętach,
3. Wincentego Hylę, posła.

Wojewoda: *L. Darowski.*

Poz. 144.

KRAKOWSKI URZĄD WOJEWÓDZKI.
Wydział prezydjalny.

L: Pr. 1935/1. Kraków, dnia 12 czerwca 1928 r.

Do

wszystkich PP. Starostów Powiatowych, Pana Starosty grodzkiego w Krakowie i Pana Prezydenta st. kr. m. Krakowa.

Wskutek reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 5 czerwca 1928, No. D.II PP. 1491 zawiadamiam, że P. Minister Spraw Zagranicznych wiadomem czyni wszem wobec i każdemu z osobna, iż otrzymawszy listy komisyjne, wystawione w Moskwie, dn. 19 marca 1928 roku, którymi Komisarz Ludowy dla spraw Zagranicznych Związku Socjalistycznych Republik Rad upełnomocnił Pana Jerzego Łapczyńskiego jako konsula Związku Socjalistycznych Republik Rad na obszar województw: Lwowskiego, Wołyńskiego, Tarnopolskiego, Stanisławowskiego, Krakowskiego i Lubelskiego z siedzibą we Lwowie, uznał i uznaje w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej w charakterze konsula Związku Socjalistycznych Republik Rad we Lwowie Pana Jerzego Łapczyńskiego, jego listom komisyjnym udziela exequatur.

Wspomnianemu Konsulowi zechcą Panowie w spełnianiu jego obowiązków służbowych udzielić wszelkiej pomocy, gdzieby tego zaszła potrzeba.

Wojewoda:
wz. *Dr. K. Duch*
Wicewojewoda.

Poz. 145.

MINISTERSTWO SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Nr. OB. 932/28. Warszawa, dnia 22 maja 1928 r.

Przedmiot:

Poparcie prac Komitetu Normalizacyjnego przy dostawach rządowych.

Do Pana Wojewody w Krakowie.

W związku z wykonaniem uchwały Komitetu Ekonomicznego Ministrów z dn. 7. IX. 27 r. oraz okólnikiem Min. Skarbu z dn. 29 kwietnia br. Nr. D. I. 1572/1/28 zarządza się:

1) aby przy wszelkich dostawach rządowych, z wyjątkiem dostaw produktów rolnych, dawano pierwszeństwo, przy równych ofertach tym firmom, które materjalnie popierają prace Polskiego Komitetu Normalizacyjnego i które ubiegając się o dostawy rządowe, będą mogły wykazać się odpowiedniem zaświadczeniem Polskiego Komitetu Normalizacyjnego, oraz

2) aby przy wezwaniu do konkurencji, w myśl powyższej klauzuli, czynić zastrzeżenie, iż firmy pragnące korzystać z przewidzianego tą klauzulą pierwszeństwa, winny złożyć wraz z ofertą zaświadczenie Polskiego Komitetu Normalizacyjnego o popieraniu jego prac.

Nadmienia się, iż zaświadczenie takie Komitet Normalizacyjny wydawać będzie z ważnością na jeden rok kalendarzowy.

Podsekretarz Stanu: *Jaroszyński.*

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L.: Pr./Bg. 87/134. Kraków, dnia 1 czerwca 1928.

Powyższe podaje się do wiadomości.

Za Wojewodę: *Nowakowski.*

Poz. 146.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L: Sm. 3028/1/28. Kraków, dnia 12 czerwca 1928 r.

Eljasz Juljusz Maksymczuk, ustalenie pochodzenia i przynależności.

Do

Wszystkich Panów Starostów w obrębie Województwa Krakowskiego i Magistratu st. kr. miasta Krakowa.

Według pisma Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi z 4. VI. 1928 L. Ad. 5755/III doniósł Starostwu w Radomsku Urząd Gminny Wielgomłyny, że w miesiącu lutym 1927 r. kierownik szkoły powsz. Jaworski Józef zgłosił w gminie, że ma u siebie chłopca, który liczy obecnie lat około 14. Chłopiec ten miał około 5 lat, kiedy był wzięty przez Jaworskiego pod opiekę i podawał nazwisko Maksymczuk, imię Eljasz, i że dotychczas nie mógł ustalić jego przynależności gminnej, dokładnego nazwiska jego i jego rodziców, oraz daty i miejsca urodzenia, i że ma pochodzić z Ostaw Białych Wojew. Stanisławowskiego.

Jak stwierdzają akta mimo poszukiwań miejsca urodzenia wymienionego chłopca przynależności nie ustalono.

O powyższem zawiadamia się Pana Starostę (Magistrat) z poleceniem wydania dalszych stosownych zarządzeń, celem stwierdzenia identyczności pochodzenia i przynależności chłopca.

Za Wojewodę: *Zawadzki*

Poz. 147.

ODEBRANIE DEBITU POCZTOWEGO.

Pan Minister Spraw Wewnętrznych odebrał na podstawie art. 14 rozporządzenia Prezydenta R. P. o prawie prasowem w tekście ogłoszonym w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 4/1. 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) debit pocztowy i zakazał rozpowszechnianie na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej następujących czasopism:

a) *„Der Syndykalist“* wydawane w Berlinie w języku niemieckim, Nr. AA. 532/2,

b) *„Sierp“* wydawane w Kijowie w języku polskim, Nr. AA. 329/I,

c) *„Die Presse“* wydawane w Buenos-Aires w języku żydowskim, Nr. AA. 1222/I,

d) *„Globus“* wydawane w Kijowie w języku ukraińskim, Nr. AA. 770/2.

Jednocześnie traci moc prawną zarządzenie Min. Spraw Wewn. z 3/X. 1925 Nr. BC. 7589/25 dotyczące odebrania debitu pocztowego czasopismom powyższym na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem Województw: poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części Województwa śląskiego.

e) *„Międzynarodowy Korespondent Chłopski“*, wydawane w Berlinie w języku polskim, Nr. AA. 1621/I,

f) *„Raboczaja Moskwa“* wydawane w Moskwie w języku rosyjskim, Nr. AA. 1623/I,

g) *„Biednota“* wydawane w Moskwie w języku rosyjskim, Nr. AA. 1620/I,

h) *„Der Junger Arbeiter“* wydawane w Mińsku w języku żydowskim, Nr. AA. 1619/I,

i) *„Najwelt“* wydawane w Buenos-Aires w języku żydowskim, Nr. AA. 1626/I,

j) *„Oktiabrskaja Gazeta"* wydawane w Moskwie w języku rosyjskim, Nr. AA. 1622/I,

k) *„Der Odeser Arbeiter"* wydawane w Odesie w języku żydowskim, Nr. AA. 1616/I,

l) *„Oktiabrskie-Wschody"* wydawane w Charkowie w języku rosyjskim, Nr. AA. 1625/I.

Poz. 148.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.
L.: OS. 169/73. Kraków, dnia 9 czerwca 1928.

Włóczęgostwo
i wyłudzanie wsparć.

Do

Panów Starostów powiatowych i Pana Prezydenta miasta Krakowa.

Według pism władz administracji ogólnej I i II instancji, włóczą się po kraju i wyłudzają pod rozmaitymi pozorami wsparcia na rachunek swych gmin przynależności, względnie gmin stałego zamieszkania następujące osoby:

1) Illukiewicz Zygmut, syn Franciszka i Julji, ur. w r. 1888, w Trembowli, przynależny do Obertyna, pt. Horodenka.

2) Przewoźnik Stanisław, ur. w r. 1896, w Bieczu, pow. Gorlice i tam przynależny, syn Pawła i Wiktorji.

3) Roszkowski Erazm, podający się za stałego mieszkańca maj. Zasule, gm. Stółpeckiej, Województwa nowogrodzkiego.

4) Fajt Janina z Zawiercia, Wojew. kieleckie.

5) Sośnicki Józef, z Zawiercia, Wojew. kieleckie.

6) Jakóbek Stanisław z Zawiercia, Wojew. kieleckie.

7) Sikorski Wacławz Zawiercia, Wojew. kieleckie.

8) Fijałkowski Bronisław ze Sosnowca, Wojew. kieleckie.

9) Krzentowski Marjan, syn Stanisława i Antoniny, ur. w r. 1909, przyn. do gm. Ruda Maleniecka, pt. koneckiego, dawniej zam. w gm. Niwka pt. będziński. Wojew. kieleckie.

10) Baranowski Józef, syn Franciszka i Marji. mieszkaniec wsi Radliczyce.

11) Oziabło Grzegorz, syn Mikołaja, lat 65 ze wsi Sokole, gm. Michałowo, powiatu białostockiego.

12) Szleszyński Aleksander, syn Wojciecha i Magdaleny, ur. 18. IV. 1878, ze wsi Brodowo, pt. szczuczyńskiego.

13) Pięta Ryszard, ur. 1893, syn Michała i Joanny. przynależny do gm. Brzezówki, pt. Ropczyce.

14) Wisznicki Jan, który czasowo zamieszkiwał w Krzemieńcu.

15) Piwnik Józef, ur. 1893, w gm. Sieradzko, woj. łódzkie, żonaty, b. post. P. P. w Stryju.

16) Pachowej Andrzej, syn Piotra, lat 29, przynależny do gm. Łuh, pt. Nadwórna.

17) Holiszowski Władysław, syn Andrzeja i Paraszki, ur. 1905, w gm. Siołko, pt. Kałusz.

18) Ososznik Teodor, syn Jana i Anny, lat około 20, mieszkaniec wsi Brzostowiczany pow. grodzieńskiego.

19) Stasica Adolf, ur. w Sopotni małej, pow. Żywiec, przynależny do gminy Pewel mała, pt. Zywiec.

20) Holik Jan, ur. w roku 1881, syn Ignacego i Marji z Głogór, pow. Złoczów, woj. tarnopolskie.

21) Sorokolik Dmytro, ur. 1874, syn Mikołaja ze wsi Domamorycz, pow. Tarnopol.

22) Turkiewicz Antoni, ur. 14. X. 1892 syn Józefa i Anny, z Jagielnicy, pow. Czortków, woj. tarnopolskie.

23) Szeliga Wojciech, ur. 2 marca 1900, syn Jana i Justyny, z Połotyczy, pow. Tarnopol.

24) Mikołajewicz Helena vel Darowska, córka Józefa i Pauliny, ur. 1905, w Kołonicach, pow. Lisko.

25) Nowicki Franciszek, syn Marcina, lat 26, z Rawy Ruskiej.

27) Nakoneczny Jan, syn Leona i Marji, lat 20, z Zapałowa, pow. Lubaczów.

28) Waszczytryn z Lipnik, pow. Mościska.

29) Mikowicz Włodzimierz, syn Józefa i Rozalji, z Sokoli, pow. Mościska.

30) Goleńczyk Serafina, córka Katarzyny, ur. w r. 1904, ze Stromej, pow. Drohobycz.

31 Niemiec Antoni, lat 37, syn Jakóba i Anny, bez stałego miejsca zamieszkania.

32) Laurynów Iwan, ur. 1902, syn Wasyla i Marji, przynależny do Ubiala, pow. Kamionka Strumiłowa.

33) Leśków Hryńko, ur. 1888, syn Iwana i Justyny, przynależny do Wierzbowa, pow. Brzeżany.

34) Kupyna Anna, ur. w r. 1887, córka Iwana i Anny, przynależna do Dobrowód, pow. Zbaraż.

35) Zalesiński Władysław, lat 29, syn Stanisława i Józefy, zamieszkały w Sosnowcu, woj. kieleckie.

36) Ziókowski Jan, syn Stanisława i Pauliny, ur. 1892, przynależny wieś Zameczek, gm. Przytyk, pow. radomski, woj. kieleckie.

37) Oruba August, ur. 1894, syn Jadwigi Oruby, przyn. do wsi Ryczówek, gm. Ogodziniec, woj. kieleckie.

38) Janiec Jan, syn Tomasza ze Stykowa, pow. iłżecki, woj. kieleckie.

39) Klepacz Paweł, syn Błażeja ze Stykowa, pow. iłżecki, woj. kieleckie.

40) Kotecki Teofil, syn Dawida i Joanny, ur. w r. 1897, wraz z żoną Jadwigą, ze wsi Siarkowa, gm. Przyrów, pow. częstochowski. woj. kieleckie.

41) Jagiel Ignacy, z Zawiercia, woj. kieleckie.

42) Bryła Edward z Zawiercia, woj. kieleckie.

43) Brudziński Bronisław z Zawiercia, woj. kieleckie.

44) Kosański Piotr z Zawiercia, woj. kieleckie.

45) Bobucki Jan, syn Karola i Karoliny, ur. 1906, w Kozłowie, przynależny do gm. Kozłów, pow. Tarnopol.

46) Małoch Maciej, ur. 1887, w gminie Woli przemykowskiej i tam przynależny, pow. Brzesko. woj. krakowskie.

47) Nazarczuk Jan, syn Platona i Katarzyny, lat 33, przynależny do gminy Blich, pow. Zborów, woj. tarnopolskie.

48) Czutowski Mikołaj, syn Maksymiljana i Rozalji, ur. 1891, w Niskołyzach, pow. Buczacz woj. tarnopolskie.

49) Filus Maksymiljan ur. 12. X. 1904 w Zabrzu, syn Jana i Franciszki, zam. w Nowej Wsi, pt. Katowice.

50) Cichos Paweł, lat 36, syn Karola i Ewy, z Król. Huty, pt. świętochłowice.

51) Onecki Tad., syn Tomasza i Julji, ur. 1888, w Kościeniewicach, pt. Biała i tam przynależny.

52) Jerzy Gacuk, syn Dymitra i Anny, ur. 2. IV. 1895, zapisany do ksiąg stanowych gminy Połynicze pow. łunieckiego.

53) Grzegórz Maczuk, syn Iwana i Eudokji, stały mieszkaniec wsi Niebożka gm. Rożyszcze, pow. łódzki.

54) Piotr Czernieński, lat 28, syn Grzegorza i Anny, przynależny do Klęczan.

O tem zawiadamia się Panów Starostów (Pana Prezydenta) celem odpowiedniego ogłoszenia z tem. że ewentualne udzielane wsparcia nie będą zwracane przez gminy.

Za Wojewodę: *Dr. Kwiatkowski.*

Obwieszczenia, orzeczenia, konkursy i przetargi.

Poz. 149.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.
L: Rol. 261/19 ex 1928. Kraków, dnia 23 czerwca 1928.

Na podstawie art. 20 Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 czerwca 1927 Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 504, ogłaszam następujące orzeczenie:

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.
L: Rol. 261/19 ex 1928. Kraków, dnia 23 czerwca 1928.
W sprawie uznania lasów za ochronne w Tęborzy gmina Zawadka.

Lasy majątku Tęgoborze położone w gminie katastralnej Zawadka na parcelach lkat: 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154/1, 541, 542, 543, 544 o powierzchni 66.4782 ha uznaje się za lasy ochronne.

Zabrania się w tychże lasach wyrębu zrębami czystymi, karczowania pni i korzeni, pasania inwentarza i zbieranie ściołki.

Za Wojewodę: *Inż. Mitschka.*

Poz. 150.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.
L: Z. P. 1187/1 ex 1928. Kraków, dnia 16 maja 1928.

Dr. Włodzimierz Byszewski — lekarz wolnopraktykujący w Borowej — koncesja aptekarska.

OBWIESZCZENIE.

Na podstawie postanowień § 48 ustawy z 18 grudnia 1906 r. Dz. p. p. Nr. 5 z roku 1907 podaję do powszechnej wiadomości, że Dr. Włodzimierz Byszewski, lekarz wolnopraktykujący w Borowej wniósł dnia 20 marca 1928 r. do Urzędu Wojewódzkiego Krakowskiego podanie o koncesję na nową lekarską aptekę domową w Borowej, powiat Mielec.

Wzywam zatem tych właścicieli aptek publicznych, którzy czuliby się w swej egzystencji zagrożeni przez utworzenie wspomnianej apteki, by w ciągu czterech tygodni, licząc od dnia niniejszego ogłoszenia, wnieśli ustnie lub pisemnie przedstawienie do właściwej władzy administracji ogólnej I instancji.

Po upływie tego terminu wniesione przedstawienie nie będzie uwzględnione.

Za Wojewodę: *Dr. Wróblewski.*

Poz. 151.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.
L: ZP. 371/5/28. Kraków, dnia 16 maja 1928 r.

Mag. farm. Chaim Józef 2-ga im. Rubinstein, koncesja aptekarska.

Pan Wojewoda nadał prawomocnie Mag. farm. Chaimowi Józefowi, 2-ga im. Rubinsteinowi koncesję na samoistne prowadzenie apteki publicznej w Ropczycach.

Za Wojewodę: *Dr. Wróblewski.*

Poz. 152.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L: Z. P. 201/4 ex 1928. Kraków, dnia 16 maja 1928.

Magister farmacji Józef Kokoszka — koncesja aptekarska.

Pan Wojewoda nadał prawomocnie Magistrowi farmacji Józefowi Kokoszce koncesję na samoistne prowadzenie apteki publicznej w Jordanowie.

Za Wojewodę: *Dr. Wróblewski.*

Poz 153.

ORZECZENIE

komisji rozjemczej, ustalające warunki pracy i płacy dozorców domów na rok 1928/29 na obszarze miasta Oświęcimia.

Komisja rozjemcza miasta Oświęcimia, powołana na zasadzie ustawy z dnia 23 stycznia 1920 r. Dz. U. Rz. P. Nr. 8, poz. 53, w składzie: Przewodniczącego Kazimierza Korkiewicza, podinspektora pracy, członków: Juljusza Schmelza, Wojciecha Świderskiego, Michała Klaji, Wojciecha Murzyna, Andrzeja Nikla, Marcina Ćwikły, na posiedzeniu w Oświęcimiu w dniu 13 kwietnia 1928 r. orzekła w sprawie warunków pracy i płacy dozorców domów na obszarze miasta Oświęcimia, co następuje:

§ 1. Orzeczenie niniejsze obowiązuje od dnia 15 marca 1928 r. do dnia 14 marca 1929 r.

§ 2. Postanowienia objęte orzeczeniem nadzwyczajnej komisji rozjemczej z 2 maja 1927, opublikowane w Nr. 149 „Monitora Polskiego" z 4 lipca 1927, pozostają w mocy na czas od 15 marca 1928 do 14 marca 1929.

W Oświęcimiu, dnia 13 kwietnia 1928.

Przewodniczący:
Korkiewicz Kazimierz.

Członkowie:

Z ramienia Związku Zaw. dozorców i służby domowej
Murzyn Wojciech. Nikiel Andrzej, Ćwikła Marcin.
Z ramienia właśc. nieruchomości miejsk. m. Oświęcimia
Juljusz Schmelz, Wojciech Świderski. Michał Klaja.

Poz. 154.

URZĄD WOJEWÓDZKI W TARNOPOLU.

Wydział Prezydjalny.

L.: Pr. 2976. Tarnopol, dnia 16 czerwca 1928.

KONKURS.

W Województwie Tarnopolskiem wolne są dwie posady kontraktowych referentów dla spraw odbudowy a to: 1) w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu, 2) w Starostwie w Buczaczu.

Do powyższych posad przywiązane są pobory wedle 1) — VII, 2) — VIII grupy uposażenia urzędników państwowych.

Należycie udokumentowane podania o nadanie powyższych posad (metryka urodzenia, dowód obywatelstwa polskiego, dowody ukończenia szkoły średniej, lub szkoły zawodowej (przemysłowej), koncesje na budowniczego, lub przynajmniej kilkuletnia praktyka zawodowa, dowód zadośćuczynienia obowiązkowi służby wojskowej i życiorys) wnosić należy do dnia 16 lipca 1928, do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu:

Kandydaci, pozostający obecnie w służbie państwowej, winni wnosić podania w przepisanej drodze służbowej.

Wojewoda: *Kwaśniewski.*

Poz. 155.

WOJEWÓDZTWO STANISŁAWOWSKIE.

Wydział Prezydjalny.

L.: 7030/1/Pr./a. Stanisławów, dnia 7 czerwca 1928.

KONKURS.

Niniejszem rozpisuję konkurs na posadę kontraktowego lekarza wet. Starostwa w Bohorodczanach z poborami VIII. st. sł. urzędników państwowych.

Podania o nadanie powyższej posady należycie udokumentowane (metryka urodzenia, dowód obywatelstwa polskiego, dyplom lekarza wet., poświadczenie dotychczasowej praktyki, dowód zadośćuczynienia obowiązkowi służby wojskowej i curriculum vitae), wnosić należy do dnia 15 lipca b. r. do Wydziały Prezydjalnego Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie.

Kandydaci, pozostający obecnie w służbie państwowej winni podania wnosić w przepisanej drodze służbowej.

Za Wojewodę (—) *Neuman.*

Poz. 156.

WOJEWÓDZTWO STANISŁAWOWSKIE.

Wydział Prezydjalny.

L.: 7029/1/Pr./a.

Stanisławów, dnia 7 czerwca 1928.

KONKURS.

Niniejszem rozpisuję konkurs na posadę kontraktowego urzędnika technicznego dla spraw samochodowych (inżyniera autotechnika), przy Dyrekcji Robót

Publicznych w Stanisławowie z poborami VIII. względnie VII.st. sł. urzędników państwowych.

Podania o nadanie powyższej posady, należycie udokumentowane (metryka urodzenia, dowód obywatelstwa polskiego, dyplom ukończonych studjów politechnicznych z przepisanemi egzaminami, poświadczenie dotychczasowej praktyki, dowód zadośćuczynienia obow. sł. wojskowej i curriculum vitae), należy wnosić do dnia 15 lipca b. r. do Wydziału Prezydjalnego Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie.

Kandydaci pozostający obecnie w służbie państwowej, winni podania wnosić w przepisanej drodze służbowej.

Pierwszeństwo w uzyskaniu posady posiadają fachowcy, obznajmieni z ruchem pojazdów mechanicznych (inżynierowie autotechnicy).

Za Wojewodę: (—) *Neuman.*

Poz. 157.

Do L.: IV—1837 ex 1928.

OGŁOSZENIE PRZETARGU.

Urząd Wojewódzki — Dyrekcja Robót Publicznych w Krakowie, Rynek Gł. Krzysztofory, rozpisuje publiczny przetarg ofertowy na budowę 2 filarów mostu na Sole w Kobiernicach na fundamentach kesonowych, w ciągu drogi państwowej „Głogoczów—Biała—Cieszyn".

Przetarg odbędzie się we wtorek dnia 10 lipca 1928 r. o godzinie 11-ej przedpołudniem w Oddziele Drogowym powyższej Dyrekcji, w którym to czasie upływa termin składania ofert.

Przyjęcie oferty zastrzeżone jest Ministerstwu Robót Publicznych.

Oferty pisemne, sporządzone ściśle wedle wymogów, określonych we warunkach budowy, oraz przepisach tymczasowych o oddawaniu państwowych dostaw i robót według reskryptu Ministerstwa Robót Publicznych z 31. VII. 1926 r. L.: III-396/26, należycie ostemplowane i zaopatrzone w dowód złożenia przez oferenta w Kasie Skarbowej I w Krakowie wadjum w wysokości 5 % (pięć procent) oferowanych robót, należy składać do Dyrekcji Rob. Publ. w Krakowie, na ręce Naczelnika Oddziału Drogowego w zapieczętowanych kopertach z napisem:

„Oferta na budowę filarów mostu na Sole w Kobiernicach, nie otwierać przed przetargiem, mającym się odbyć dnia 10 lipca 1928".

Akta licytacyjne, t. j. plany budowy, warunki budowy, przepisy o ofertach, warunki sanitarne przy robotach kesonowych, wzór umowy na budowę filarów na fundamentach kesonowych, są wyłożone dla przeglądu stron w godzinach urzędowych w Oddziale Drogowym Dyr. Rob. Publ., tam też będzie można otrzymać za zwrotem własnych kosztów ślepy kosztorys i inne załączniki.

Oferty, nieodpowiadające warunkom w wyżej powołanem rozporządzeniu M. R. P. L.: III-396, lub wniesione po terminie, nie będą rozpatrywane.

W Krakowie, dnia 14 czerwca 1928 r.

Za Wojewodę: *Inż. H. Dudek,*
Dyrektor Robót Publicznych

Poz. 158.

URZĄD WOJEWÓDZKI
DYREKCJA ROBÓT PUBLICZNYCH
w Krakowie.

L. III.-2772. Kraków, dnia 21 czerwca 1928

Urząd Wojewódzki, Dyrekcja Robót Publicznych w Krakowie, ogłasza niniejszem:

PRZETARG

na następując roboty przy budowie Akademji Górniczej w Krakowie:

a) Wykonanie drzwi w robocie stolarskiej i ślusarskiej.

b) Wykonanie posadzki z parkietów dębowych.

c) Oszklenie okien.

Plany budowy, rysunki, modele, szczegółowe i ogólne warunki robót przeglądać można w Kierownictwie budowy przy ul. Krupniczej L. 12, I. p., gdzie można również nabywać formularze ofertowe za zwrotem kosztów ich wykonania w kwocie 5 zł.

Oferty sporządzone ściśle według obowiązujących przepisów, opiewające na każdą grupę robót osobno, należy składać w biurze Naczelnika Oddziału Architekt. w Dyrekcji Robót Publicznych, Krzysztofory, II p. w zamkniętych kopertach z napisem „Oferta na wykonanie robót do dnia 11 lipca 1928 r. do godziny 10". Otwarcie ofert nastąpi w tym samym dniu o godz. 11.

Do oferty należy dołączyć dowód na złożone w Kasie Skarbowej I w Krakowie do dyspozycji Dyrekcji Robót Publicznych wadjum w wysokości 5 % sumy oferowanej.

Oferty niewniesione w oznaczonym terminie, lub nie poparte przepisanem wadjum, nie będą rozpatrywane.

Urząd Wojewódzki, Dyrekcja Robót Publicznych, zastrzega sobie wolny wybór oferty, względnie nieprzyjęcie żadnej z ofert.

Dyrektor Rob. Publicznych: *Inż. Henryk Dudek.*

Poz. 159.

Dodatkowo do poz. 87 Wojewódzkiego Dziennika Nr. 4 z dnia 1 kwietnia br., oznajmia się, że zaginione trzy blankiety pokwitowań Nr. Nr. 602001, 602002 i 602003, oznaczone były literą serji „R".

Poz. 160.

L: III-2720/28.

PRZETARG.

Urząd Wojewódzki, Dyrekcja Robót Publicznych w Krakowie ogłasza niniejszem publiczny przetarg ofertowy na wykonanie

1) Instalacji centralnego ogrzewania,
2) Instalacji wodociągowej,
3) Instalacji światła elektrycznego

w gmachu Sądu Okręgowego w Tarnowie.

Plany instalacji, warunki ofertowe szczegółowe i ogółowe przeglądać można w Urzędzie Wojewódzkim, Dyrekcji Robót Publicznych w Krakowie, Rynek Gł. Krzysztofory II. p. pokój Nr. 8, gdzie nabyć można również formularze ofertowe za zwrotem kosztów ich sporządzenia w kwocie Zł. 5.

Oferty sporządzone ściśle według obowiązujących przepisów opiewające na każdą z wymienionych robót z osobna, składać należy w biurze Naczelnika Oddziału Budowlanego Urzędu Wojewódzkiego, Dyrekcji Robót Publ. w Krakowie w terminie do dnia 16 lipca 1928 r. do godz. 10-tej przedpołudniem.

Otwarcie ofert nastąpi w tym samym terminie o godz. 11-tej przedpołudniem.

Do każdej oferty należy dołączyć dowód na złożone w Kasie Skarbowej do dyspozycji Dyrekcji Robót Publicznych w Krakowie wadjum w wysokości 5% oferowanej sumy. Oferty nie wniesione w oznaczonym terminie lub nie poparte przepisanem wadjum, nie będą rozpatrywane.

Urząd Wojewódzki, Dyrekcja Robót Publicznych zastrzega sobie wolny wybór ofert, ewentualnie nieprzyjęcie żadnej z nich.

Kraków, dnia 28 czerwca 1928.

Za Wojewodę:
Inż. Henryk Dudek
Dyrektor Robót Publicznych.

Poz. 161.

Wyroki Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Nr. 929. Osoby prawne, służące wyłącznie lub przeważnie celom jednego z wyznań lub obrządków katolickich, a tem samem na zasadzie art. 8 p. 3 ustawy z 15 sierpnia 1866 w brzmieniu ustawy z dnia 16 kwietnia 1896 zwolnione od datków konkurencyjnych na rzecz innego wyznania i obrządku, płacą datek konkurencyjny na rzecz swego obrządku w całej pełni, a nie tylko w stosunku proporcjonalnym, przewidzianym w art. 8 b. ust. 3 tejże ustawy.

Skargę Konwentu p. p. Benedyktynek ob. łac. we Lwowie na orzeczenie Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie z 27 marca 1923 w przedmiocie kosztów budowy kościoła w Wołkowie, N. T. A. oddalił jako nieuzasadnioną, a zarazem podwyższył opłatę zasadniczą od skargi.

(Wyrok z 20 kwietnia 1926 l. rej. 986/24).

Uzasadnienie: Orzeczeniem z 26 lutego 1923 Starostwo we Lwowie zobowiązało na mocy odbytej rozprawy konkurencyjnej strony konkurencyjne rzymsko-katolickiej parafji w Wołkowie do ponoszenia kosztów budowy rzymsko-katolickiego kościoła parafjalnego w Wołkowie, przyczem nałożyło między innemi datek konkurencyjny na Konwent Panien Benedyktynek we Lwowie jako posiadacza dóbr, leżących w obrębie parafji, wedle całej kwoty opłacanych od tych dóbr podatków bezpośrednich.

Województwo Lwowskie decyzją z 27 marca 1924 nie uwzględniło wniesionego od orzeczenia Starosty odwołania Konwentu Benedyktynek, który wniósł na decyzję Województwa skargę do N. T. A.

Skarga zarzuca, że Starostwo wyznaczyło datek konkurencyjny od Konwentu nie wedle stosunkowej części opłacanych podatków, odpowiadającej stosunkowi, jaki zachodzi między ilością katolików obrządku rzymskiego, a ilością ludności innych wyznań i obrządków, zamieszkałych w parafji, jak nakazuje art. 8 b. część 3 ustawy konkurencyjnej z 15 sierpnia 1866 Dz. Ust. Kraj. Nr. 28, w brzmieniu ustawy z 16 kwietnia 1896 Dz. Ust. Kraj. Nr. 25 lecz wedle całej ilości opłacanych podatków, jak o tem mówi art. 8 p. 3 tejże ustawy; skarżący zaś twierdzi, że właśnie ten art. 8 winien być zastosowany nie inaczej, jak w związku z przepisem art. 8 b.

Pozwane Województwo wnosi o oddalenie skargi jako nieuzasadnionej, twierdząc, że aczkolwiek przepis art. 8 b. cz. 3 obciąża dodatkiem konkurencyjnym osoby prawne nie wedle całej ilości opłacanych podatków bezpośrednich, a wedle części tych podatków, odpowiadających stosunkowi, jaki zachodzi między ludnością katolicką tego obrządku, którego potrzeby mają być datkiem konkurencyjnym pokryte, a ogółem ludności w gminie, to jednak przepis ten nie może się stosować do skarżącego Konwentu, który służy wyłącznie dla celów obrządku rzymsko-katolickiego i nie może być obciążony takimże datkiem konkurencyjnym na rzecz innych obrządków katolickich. Zaznacza następnie Województwo, że prawodawca miał na myśli stosowanie przepisów o proporcjonalnym datku konkurencyjnym do takich osób prawnych, które obciążone są datkiem konkurencyjnym na rzecz wszystkich obrządków.

N. T. A. rozważył, co następuje:

Art. 8 b. ustawy konkurencyjnej stanowi, że osoby prawne, datek konkurencyjny na rzecz parafji katolickiej winny uiszczać nie wedle całej ilości opłacanych podatków bezpośrednich jak to ma miejsce w odniesieniu do fizycznych osób — płatników datku konkurencyjnego, lecz w części proporcjonalnej, odpowia-

dającej stosunkowi, jaki zachodzi między ilością ludności katolickiej, obrządku, na potrzeby którego datek jest pobierany, a ogółem ludności tejże gminy.

Z tego przepisu nie da się wyciągnąć inny logiczny wniosek, jak tylko ten, iż wolą prawodawcy było osoby fizyczne, należące do pewnego obrządku, pociągnąć do uiszczenia datku konkurencyjnego tylko na rzecz swej parafji, podczas gdy osoby prawne winny przyczyniać się do świadczeń na rzecz wszystkich istniejących w gminie instytucji religijnych i to nietylko na rzecz obydwóch obrządków katolickich rzymskiego i greckiego, lecz i innych wyznań. To też przepis artykułu 8 b. obciąża osoby fizyczne na rzecz parafji katolickiej datkiem konkurencyjnym w pełnej normie, osoby zaś prawne tylko w stosunku ilości parafjan do ogółu ludności gminy, ponieważ osoby te oprócz datku na rzecz katolickiej parafji mają ponosić ciężary także na rzecz instytucji religijnych innych obrządków.

Ponieważ jednak osobami prawnemi mogą być stowarzyszenia, które służą przeważnie lub wyłącznie celom danego obrządku czy też wyznania i narówni z osobami fizycznemi w myśl art. 8 punkt 3 ustawy konkurencyjnej nie mogą być pociągane do świadczeń na rzecz innych instytucji religijnych, a tylko na rzecz swej parafji, to oczywistem staje się, że przepis art. 8 b. tejże ustawy zmniejszający obciążenie datkiem konkurencyjnym na rzecz parafji katolickiej osób prawnych, nie może stosować się do takich, które wolne są od ponoszenia ciężarów na rzecz wszystkich innych istniejących w gminie instytucji religijnych, a które wobec tego winny datek konkurencyjny na rzecz parafji katolickiej rzymskiego obrządku uiszczać w pełnej normie, t. j. wedle całej ilości opłacanych podatków bezpośrednich narówni z parafjanami. Do takich właśnie stowarzyszeń — osób prawnych, należy skarżący Konwent P. P. Benedyktynek, zaczem pociągnięcie do datku konkurencyjnego w pełnej mierze było ustawowo uzasadnione.

Z tych względów N. T. A. oddalił skargę jako nieuzasadnioną.

Zarządzenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 3 ustawy z 22 września 1922 poz. 800 Dz. Ust.

Nr. 931. O prawach emerytalnych urzędnika stałego, powołanego do służby prowizorycznej, decydują przepisy służbowe i emerytalne miejsca ostatniej siedziby służbowej tegoż w charakterze urzędnika stałego.

Skargę Stanisława Tilla na orzeczenie Ministerstwa Robót Publicznych z 24 lutego 1925 w przedmiocie uposażenia emerytalnego, N. T. A. oddalił jako nieuzasadnioną i podwyższył opłatę zasadniczą od skargi.

(Wyrok z 21 kwietnia 1926, l. rej. 1404/25).

Zgodnie ze stanem akt skarżący po wstąpieniu w dniu 31 grudnia 1900 do służby państwowej austrjackiej, początkowo w charakterze praktykanta budowniczego przy b. Namiestnictwie Lwowskiem, mianowany został następnie dyrektorem Miejskiego Muzeum techniczno-przemysłowego w Krakowie, pozostając nadal w służbie państwowej w charakterze starszego komisarza c. k. Urzędu popierania przemysłu w VIII klasie rangi, i otrzymując od gminy m. Krakowa jedynie uzupełnienie pobieranych od rządu zaborczego poborów do wysokości VII klasy rangi. Bezpośrednio po powstaniu Państwa Polskiego skarżący złożył przysięgę służbową i przyjęty został do służby państwowej polskiej, poczem pismem Ministerstwa Robót Publicznych z 16 kwietnia 1921 powołany został prowizorycznie do sużby w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych Województwa Kieleckiego z siedzibą w Opocznie.

Jak stwierdza pismo Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Kielcach z 22 września 1921, skarżący jednakże do objęcia tej służby nie stawił się pomimo tego, że pismem Dyrekcji z 21 lipca 1921 był wezwany do objęcia służby, a pismem z 2 sierpnia 1921 został powiadomiony, że, o ile do 15 sierpnia 1921 nie obejmie urzędowania, powyższe powołanie jego do służby w myśl art. 11 tymczasowych przepisów służbowych z 11 czerwca 1918 p. 13 Dz. Pr. zostanie unieważnione.

Wobec nieobjęcia przez skarżącego urzędowania do wyznaczonego mu terminu, t. j. do 15 sierpnia 1921 Ministerstwo Robót Publicznych pismem z 12 października 1921 unieważniło w myśl art. 11 tymczasowych przepisów służbowych z 11 marca 1918 p. 13 Dz. Pr. wzmiankowane powołanie skarżącego do służby.

Już po tem unieważnieniu skarżący w pismach z 6 grudnia 1921 do Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Krakowie i z 2 listopada 1921 do Ministerstwa Robót Publicznych zrezygnował nie tylko z ostatnio mu wyznaczonej posady w Opocznie, ale i ze służby rządowej wogóle, oraz zaznaczył, że w myśl pragmatyki służbowej rezygnacja jego została przyjęta.

Po paru miesiącach, a mianowicie w dniu 4 maja 1922 skarżący wniósł podanie do Województwa Kieleckiego o przyznanie mu emerytury, Województwo jednak decyzją z 8 listopada 1924 odmówiło mu przyznania uposażenia emerytalnego z powodu samowolnego opuszczenia przez skarżącego służby państwowej oraz następnego zrezygnowania wogóle ze służby rządowej.

Orzeczeniem Ministerstwa Robót Publicznych z 12 stycznia 1925 wniesione przez skarżącego odwołanie zostało oddalone, przyczem jako motyw podano, że skarżący został powołany do służby państwowej polskiej, na razie prowizorycznej, dekretem Ministerstwa Robót Publicznych z 16 kwietnia 1921, że mimo kilkakrotnych wezwań nie objął urzędowania do wyznaczonego mu terminu 15 sierpnia 1921, początkowo jakoby wskutek słabego zdrowia, a następnie wskutek niemożności znalezienia mieszkania, — że wskutek tego Ministerstwo na mocy art. 11 tymczasowych przepisów służbowych z 11 czerwca 1918 wzmiankowany dekret nominacyjny unieważniło, że niezależnie od tego pismem z 6 grudnia 1921 skarżący zrezygnował nie tylko z ofiarowanego mu stanowiska, lecz nadto ze służby rządowej wogóle, wobec czego w myśl § 86

pragmatyki służbowej austrjackiej z 25 stycznia 1914 utracił prawa do uzyskania poborów emerytalnych.

Na to ostatnie orzeczenie skarżący wniósł do N. T. A. skargę, w której żąda uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Po rozpoznaniu sprawy, zarzutów skargi oraz odpowiedzi władzy pozwanej, N. T. A. rozważył, co następuje:

Pismo z 6 grudnia 1921, skierowane do Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Krakowie, w którem skarżący powołując się na swe poprzednie pismo z 2 listopada 1921 do Ministerstwa Robót Publicznych, rezygnuje nietylko z posady w Opocznie, ale i ze służby państwowej wogóle, stwierdza ponad wszelką wątpliwość, że skarżący nie miał na myśli jedynie powołania swego do Opoczna, lecz całkowitą służbę państwową, słusznie więc władza pozwana uznała wzmiankowane pismo za rezygnację skarżącego ze służby państwowej wogóle i definitywne zerwanie przez niego stosunku służbowego.

Ponieważ skarżący do chwili powołania do służby prowizorycznej w okręgu Kieleckiej Dyrekcji Robót Publicznych zaliczał się do mianowanych na stałe urzędników państwowych polskich w b. zaborze austrjackim, przeto celem oceny skutków, jakie rezygnacja jego ze służby państwowej wywrzeć mogła na jego prawa emerytalne, z tej służby wynikające, stosować należy przepisy pragmatyki austrjackiej, jako automatycznie po upadku monarchji austrjackiej obowiązujące w granicach b. zaboru austrjackiego do czasu ogłoszenia ustawy o państwowej służbie cywilnej z 17 lutego 1922 poz. 164 Dz. Ust. względnie ustawy emerytalnej z 28 lipca 1921. Twierdzenie skarżącego, jakoby do danego wypadku stosowane być winny tymczasowe przepisy służbowe z 11 czerwca 1918, obowiązujące w granicach b. Królestwa Kongresowego, nie jest uzasadnione, gdyż przepisy te mogły by mieć zastosowanie jedynie w tym wypadku, gdyby skarżący pełnił służbę państwową stałą w granicach b. Kongresówki. Okoliczność ta jednak w danym wypadku nie zachodzi, gdyż skarżący nigdy służby państwowej stałej w granicach b. zaboru rosyjskiego nie pełnił, a jedynie powołany był do służby prowizorycznej, która w myśl obu ustaw emerytalnych z 28 lipca 1921 i 11 grudnia 1923 żadnego wpływu na ewentualne prawa emerytalne skarżącego wywrzeć nie mogła. Wobec tego powołanie skarżącego do służby prowizorycznej w okręgu Kieleckiej Dyrekcji Robót Publicznych nie mogło spowodować zastosowania do danego wypadku tymczasowych przepisów służbowych z 11 czerwca 1918, a to tem bardziej, że skarżący do służby tej nie stawił się wcale, czem spowodował następnie unieważnienie wzmiankowanego powołania przez właściwą władzę.

To ostatnie więc powołanie do służby prowizorycznej samo przez się oraz jako ostatecznie unieważnione nie zmienia charakteru poprzedniej służby skarżącego, jako funkcjonarjusza Państwa Polskiego z siedzibą służbową w granicach b. zaboru austrjackiego.

Wobec powyższego celem oceny wpływu, jakie powyższe zerwanie stosunku służbowego przez skarżącego wywarło na ewentualne prawa emerytalne skarżącego, uznane być winny, jak to wyżej zaznaczono, za miarodajne przepisy pragmatyki służbowej austrjackiej, obowiązujące w owym czasie w granicach b. zaboru austrjackiego. W myśl zaś § 86 tej pragmatyki przez wystąpienie ze stosunku służbowego traci urzędnik wszelkie z tego stosunku dla niego i jego rodziny wynikające uprawnienia, prawa i roszczenia, a więc bezsprzecznie i prawo do emerytury, jako będące jednem z uprawnień, przysługujących urzędnikom państwowym z tytułu ich służby.

Słusznie zatem pozwana władza oddaliła prośbę skarżącego o wyznaczenie mu po myśli art. 42 ustawy emerytalnej z 28 lipca 1921, względnie art. 81 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 uposażenia emerytalnego, wobec czego N. T. A., nie wchodząc w rozpoznawanie pozostałych zarzutów skargi, jako nie mających dla sprawy istotnego znaczenia, skargę uznał za nie uzasadnioną.

Postanowienie o podwyższeniu opłaty zasadniczej oparte jest na art. 3 ustawy z 22 września 1922 poz. 800 Dz. Ust.

Nr. 933. Uchylenie ze względu na interes publiczny z urzędu, w drodze nadzoru, prawomocnego orzeczenia, stwarzającego dla stron pewne prawa a wydanego przez władzę do tego powołaną i z zastosowaniem ustaw obowiązujących, jest niedopuszczalne, choćby orzeczenie to oparte było na mylnej wykładni przepisów obowiązujących.

Na skutek skargi Antoniego, Karoliny i Adelajdy Lanckorońskich we Lwowie oraz Karola Lanckorońskiego w Wiedniu na orzeczenie Ministra Reform Rolnych z 31 grudnia 1923 w sprawie przeniesienia prawa własności dóbr Rozdół, Jagielnica, Wodzisław i Komarno, N. T. A. uchylił zaskarżone orzeczenie, jako niezgodne z ustawą a zarazem zarządził zwrot złożonych kaucyj skarżącym.

(Wyrok z dnia 22 kwietnia 1926, l. rej. 402/24).

Uzasadnienie: Podaniem, wniesionem dnia 2 listopada 1923 do Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Przemyślu, skarżący Karol Lanckoroński prosił o zezwolenie na przeniesienie prawa własności dóbr swoich, położonych w obrębie Rzeczypospolitej Polskiej, na dzieci swoje, t. j. syna Antoniego i córki Karolinę i Adelajdę, na podstawie załączonych projektów kontraktów kupna — sprzedaży, a mianowicie: na syna Antoniego — majętności, położonych w pow. Żydaczowskim, należących do t. zw. klucza Rozdół, majętności w pow. Czortkowskim, należących do klucza Jagielnica, i majętności Wodzisław w pow. Jędrzejowskim, wszystkich w obszarze łącznym około 13.818 ha, na córki zaś Karolinę i Adelajdę po połowie — majętności w pow. Rudeckim, należących do t. zw. klucza Komarno w obszarze około 9.141 ha; równocześnie prosił, aby Urząd ten

odniósł się w myśl art. 10 ustęp dodatni ustawy z 11 sierpnia 1923 poz. 706 Dz. Ust. do Ministra Reform Rolnych o upoważnienie go do załatwienia tej prośby, wchodzącej w zakres właściwości różnych urzędów ziemskich. Dodatkowem podaniem, skierowanem do Ministerstwa Reform Rolnych, Karol Lanckoroński złożył deklarację z 6 listopada 1923, podpisaną przez siebie i dzieci i zalegalizowaną notarjalnie, którą skarżący zgodzili się, aby, równocześnie z zaintabulowaniem nabywców przewłaszczonych nieruchomości, na kartach B i C tychże nieruchomości, zanotowane zostało, iż wszystkie one w obliczu reformy rolnej tak mają być uważane, jak gdyby przeniesienie własności nie było nastąpiło. Okręgowy Urząd Ziemski w Przemyślu, wyznaczony zarządzeniem Ministra Reform Rolnych z 7 grudnia 1923 do rozpoznania tej sprawy, orzeczeniem z 10 grudnia 1923, udzielił zezwolenia na powyższe przeniesienie własności. Skutkiem orzeczenia tego, przez strony niezaskarżonego, sądy uwidoczniły w księgach hipotecznych przeniesienie prawa własności w myśl powyższych kontraktów.

Atoli Prezesi Okręgowych Urzędów Ziemskich we Lwowie i w Kielcach, którym orzeczenie powyższe przesane zostało do wiadomości z uwagi, iż dobra, których dotyczyło przeniesienie własności, wchodziły również w okręgi ich terenu działalności, wnieśli do Ministerstwa Reform Rolnych pisma z 20, względnie z 17 grudnia 1923, nazwane niewłaściwie odwołaniami, w których zwrócili uwagę na zgodność, wedle ich zdania, orzeczenia powyższego z obowiązującemi przepisami i wskazówkami władz przełożonych.

W następstwie tych pism Minister Reform Rolnych orzeczeniem z 31 grudnia 1923 decyzję Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Przemyślu z 10 grudnia 1923 na zasadzie art. 2 lit. 2 punkt c. oraz art. 8 ustawy z 11 sierpnia 1923 poz. 706 Dz. Ust. zniósł w drodze nadzoru służbowego z urzędu, polecił Okręgowemu Urzędowi Ziemskiemu w Przemyślu wydać odpowiednie zarządzenia celem odwołania skutków prawnych pomienionej decyzji i upoważnił go, w razie konieczności wytoczenia powództwa sądowego, do zwrócenia się do Prokuratorji Generalnej z odpowiedniem żądaniem.

Przeciw temu orzeczeniu wnieśli skargi do N. T. A. z jednej strony nabywcy Antoni, Karolina i Adelajda Lanckorońscy do l. rej. 492/24, z drugiej sprzedawca Karol Lanckoroński do l. rej. 418/24, które to skargi N. T. A. uchwałą z 4 kwietnia 1924 połączył do wspólnego traktowania.

Rozpatrując wywody skarżących, jak również wniesionej na skargi odpowiedzi władzy pozwanej, N. T. A. rozważył, co następuje:

Uchylenie przez Ministra Reform Rolnych niezaskarżonej decyzji Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Przemyślu z 10 grudnia 1923 nastąpiło w wypadku niniejszym, jak to wynika z wyraźnego brzmienia zaskarżonego orzeczenia oraz z odpowiedzi władzy pozwanej, z urzędu, z powołaniem się na przepis art. 2 B, pkt. c, ustawy z 11 sierpnia 1923, poz. 706, Dz. Ust., włączający w zakres działania Ministra Reform Rolnych między innemi sprawy regulowania obrotu ziemią, oraz na przepis art. 8 tejże ustawy, głoszący, że okręgowe urzędy ziemskie podległe są bezpośrednio Ministrowi Reform Rolnych.

Jakkolwiek Ministrowi Reform Rolnych służy niewątpliwie prawo nadzoru służbowego nad urzędami ziemskiemi, co wynika nietylko z powołanego przepisu art. 8, ale także z art. 1, 9, 10 i 36 powołanej ustawy, to jednak N. T. A. uznał, iż twierdzenie skarżącego Karola Lanckorońskiego, jakoby w danym wypadku nastąpiło przekroczenie uprawnień, służących władzy nadzorczej, nie jest pozbawione uzasadnienia. Już w wyroku swym z 10 grudnia 1923 rej. 914/23,[1]), na który się także władza pozwana, aczkolwiek w sposób nietrafny, powołuje. N. T. A. wypowiedział, że uchylenie z urzędu przez władzę nadzorczą orzeczenia prawomocnego mogłoby być uznane za dopuszczalne tylko wyjątkowo, i tylko w wypadkach, gdy miałoby się do czynienia z bezwzględną nieważnością danego orzeczenia, ze szkodą dla interesu publicznego, N. T A. zaznaczył jednak w tym wyroku wyraźnie, że uważa za niedopuszczalne stosowanie takiej wyjątkowej ingerencji władzy nadzorczej w stosunku do orzeczeń, normujących prawa stron, jeżeli orzeczenie uprawomocnione wydała władza, do wydania tego rodzaju decyzji ustawowo powołana, a tylko przy orzekaniu zastosowano mylnie, wedle zapatrywania władzy nadzorczej, przepisy praw obowiązującego. Ten ostatni wypadek zachodzi właśnie w niniejszej sprawie. Decyzję prawomocną, uchyloną zaskarżonem orzeczeniem z urzędu w drodze nadzoru, wydał Okręgowy Urząd Ziemski w Przemyślu, a zatem władza ustawowo do wydawania takich decyzyj powołana (art. 10 pkt. a, ustawy z 11 sierpnia 1923, poz. 706, Dz. Ust., zgodny w tym względzie zresztą z dawniejszem postanowieniem art. 9 rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z 1 września 1919 poz. 428 Dz. Ust.), a przez Ministra Reform Rolnych do wydania tej decyzji wyznaczona w myśl art. 10 ustęp ostatni pow. ustawy z 11 sierpnia 1923, i orzeczenie to, normujące prawa strony, uprawomocniło się, bo nikt z uprawnionych do tego przeciw niemu odwołania nie wniósł. Pism Prezesów Urzędów Okręgowych we Lwowie i w Kielcach, chociaż nazwanych odwołaniami, sama władza pozwana za odwołania nie uważała, uznając całkiem słusznie, że Prezesom tym brak było legitymacji do wnoszenia odwołań przeciw decyzji Prezesa Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Przemyślu, a więc przeciw decyzji władzy z nimi zupełnie równorzędnej, zwłaszcza, że wobec orzeczonej przez Ministra Reform Rolnych delegacji, utracili wogóle charakter władzy w odniesieniu do sprawy niniejszej. Chociażby zatem orzeczenie Prezesa Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Przemyślu polegało na mylnem zastosowaniu przepisów prawa,

[1]) Patrz wyrok Nr. 228.

a wszczególności na mylnej wykładni postanowienia art. 3 pow. rozporządzenia z 1 września 1919, to władza pozwana, w myśl wypowiedzianej w powyższym wyroku zasady prawnej, i wówczas nie byłaby uprawniona tego rodzaju prawomocne orzeczenie z urzędu uchylać.

N. T. A. zauważa jednak przytem, że w niniejszym wypadku stanowisko, zajęte przez pozwaną władzę, było także i co do motywu uchylenia orzeczenia I instancji niezupełnie trafne, gdyż, jak już N. T. A. wypowiedział i uzasadnił w wyroku swym z 9 lutego 1925 l. rej. 398/24 [1]), niema podstawy do odmowy zezwolenia na przewłaszczenie w wypadkach, gdy nabywca nieruchomości ziemskiej złoży oświadczenie, iż zgadza się na traktowanie nadal całego majątku jako całości w razie zastosowania reformy rolnej, i jego oświadczenie takie wniesione zostanie przez sąd do ksiąg hipotecznych, a w sprawie niniejszej właśnie strony oświadczenie takie złożyły.

Z powyższych zasad N. T. A. zaskarżone orzeczenie, jako niezgodne z ustawą, uchylił, nie wdając się w rozpatrywanie dalszych zarzutów obu skarg.

Orzeczenie co do kaucji opiera się na przepisie art. 3 ustawy z 22 września 1922 poz. 800 Dz. Ust.

Nr. 934. Uczynienie wydania potrzebnego przy parcelacji zaświadczenia, przewidzianego w rozporządzeniu Prezesa Gł. Urzędu Ziemskiego z 27 kwietnia 1921 poz. 264 Dz. Ust., zawisłem od przyjęcia przez właściciela parcelować się mającego majątku, szeregu warunków, w rozporządzeniu nie przewidzianych, stanowi wadliwość postępowania.

Na skutek skargi Stanisława Boguńskiego, właściciela majątku Pieczonogi, w powiecie Miechowskim, na orzeczenie Ministra Reform Rolnych z 17 grudnia 1923 w sprawie zezwolenia na prywatną parcelację folwarku Imbramowice i części majątku Pieczonogi, N. T. A. uchylił zaskarżone orzeczenie z powodu wadliwego postępowania, a zarazem zarządził zwrot złożonej kaucji skarżącemu.

(Wyrok z 22 kwietnia 1926, l. rej. 480/24).

Uzasadnienie: W maju 1923 Powiatowy Urząd Ziemski w Miechowie przeprowadził lustrację majątku Pieczonogi i folwarku Imbramowice, należących do Stanisława Boguńskiego, i dokonał protokularnego opisu tych majątków, jako kwalifikujących się do przymusowego wykupu z art. 1 p. 8 ustawy z 15 lipca 1920 poz. 462 Dz. Ust.

Dnia 27 czerwca zaś tegoż roku Boguński wniósł do Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Kielcach za pośrednictwem Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Miechowie podanie o wydanie mu zezwolenia na przeprowadzenie zamierzonej przez niego parcelacji całego folwarku Imbramowice o przestrzeni 195 mg. 117 pr. i obszaru około 200 mg. gruntu ornego z majątku Pieczonogi. Decyzją z 7 lipca 1923 Okręgowy Urząd Ziemski w Kielcach postanowił udzielić Boguńskiemu pozwolenia na parcelację, lecz za pośrednictwem instytucji, upoważnionej przez Główny Urząd Ziemski do prowadzenia parcelacji prywatnej, i to pod warunkiem, że ta ostatnia zobowiąże się dokonać tej czynności w ciągu jednego roku, oraz że interesa służby folwarcznej będą zabezpieczone, przyczem zauważył, że do czasu zatwierdzenia umowy z instytucją upoważnioną, akcja przymusowego wykupu wstrzymana nie będzie.

Wobec odwołania się Boguńskiego do Ministerstwa Reform Rolnych, Minister Reform Rolnych orzeczeniem z 17 grudnia 1923 postanowił:

1-o uwzględnić odwołanie w części, dotyczącej powstrzymania na razie zapoczątkowanego przymusowego wykupu rzeczonych majątków.

2-o zezwolić Okręgowemu Urzędowi Ziemskiemu w Kielcach na zawarcie dobrowolnego układu z właścicielem majątków co do ich parcelacji z uwzględnieniem warunków:

a) że obszar parcelowany obejmie całą nadwyżkę gruntów ponad ustawowe maximum posiadania,
b) że parcelacja uwzględni miejscowych małorolnych, w szczególności pracowników rolnych parcelowanego objektu,
c) że cena za sprzedane grunta zostanie określona w życie w porozumieniu z Okręgowym Urzędem Ziemskim, dla nowonabywców, zaś z pośród pracowników rolnych zagwarantowane zostanie przez właściciela w razie potrzeby udzielenia kredytu,
d) że termin zakończenia parcelacji nie będzie zbyt odległy i zostanie ściśle określony.

i 3-o polecić Okręgowemu Urzędowi Ziemskiemu w Kielcach, w razie dojścia do skutku dobrowolnej umowy z właścicielem, warunki jej nadesłać Ministerstwu Reform Rolnych do aprobaty, o ile zaś właściciel nie zgodzi się na żądanie Okręgowego Urzędu Ziemskiego, lub nie wypełni przyjętych na siebie zobowiązań, — kontynuować przymusowy wykup majątków.

Na powyższe orzeczenie Ministerstwa Reform Rolnych Boguński wniósł skargę do N. T. A., w której twierdzi, że uzależnianie zezwolenia na prywatną parcelację od zawarcia układu z Urzędem Ziemskim jest nielegalne, gdyż układów takich żadna z obowiązujących ustaw nie zna, wymaganie zaś, by parcelacja objęła całą nadwyżkę gruntów ponad ustawowe maximum posiadania lub by cena sprzedażna była określona w porozumieniu z Urzędem Ziemskim, nie jest zgodne z przepisami o obrocie ziemią, w szczególności sprzeciwia się postanowieniom rozporządzenia z 27 kwietnia 1921, i wobec tego wnosi o uchylenie tak orzeczenia Ministra Reform Rolnych z 17 grudnia 1923, jak i decyzji Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Kielcach z 7 lipca 1923.

Władza pozwana przedstawiła w terminie odpowiedź na skargę, wnosząc o pozostawienie skargi bez uwzględnienia.

---

[1]) Patrz wyrok Nr. 546.

Przystępując do rozważania zarzutów skargi, N. T. A. zauważa, że skarżący, zamierzając osobiście przedsięwziąć parcelacyjny podział gruntów, zwrócił się w myśl rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z 27 kwietnia 1921 poz. 264 Dz. Ust. z prośbą do Okręgowego Urzędu Ziemskiego przez Powiatowy Urząd Ziemski o wydanie mu odpowiedniego zaświadczenia, podając jednocześnie, zgodnie z § 3 przytoczonego rozporządzenia, zasadnicze dane. Obowiązkiem władzy było zaświadczenie takie wydać lub wydania odmówić, w zależności od tego, czy zamierzona akcja zgodna jest, czy też sprzeczna z zasadami reformy rolnej i z ogólnym w tym względzie planem gospodarki władz ziemskich. Tymczasem, jak widać z akt sprawy, ani Okręgowy Urząd Ziemski, ani następnie Ministerstwo Reform Rolnych, do którego skarżący odwołał się, nie załatwili tego podania kategorycznie, opierając się na danych, przytoczonych w podaniu, a to ostatnie uczyniło wydanie żądanego zaświadczenia zawisłem od przyjęcia z góry przez skarżącego całego szeregu warunków, z których część, jak np.: warunek rozparcelowania całej nadwyżki ponad ustawowe maximum, lub warunek, że termin zakończenia parcelacji nie będzie zbyt odległy i będzie ściśle określony, nie jest nawet przewidziana w powołanym § 3 rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z 27 kwietnia 1921, a więc może być przedmiotem rozważania dopiero w późniejszym stadjum sprawy, po przedłożeniu planu parcelacyjnego. Takie postępowanie władzy pozwanej N. T. A. uznał za wadliwe, a przytem połączone ze szkodą dla skarżącego, albowiem tamuje mu możność przystąpienia do czynności przedwstępnych, jak: dokonywanie pomiarów, ogłaszanie i przyjmowanie zgłoszeń nabywców i zawieranie z nimi umów, i wobec tego zaskarżone orzeczenie uchylił, nie znajdując potrzeby rozważania pozostałych zarzutów skargi.

Zarządzenie o zwrocie kaucji opiera się na ust. 1 art. 3 ustawy z 22 września 1922 poz. 800 Dz. Ust.

Poz. 162.

Ruch służbowy.

I. Pan Minister Spraw Wewnętrznych zamianował:

a) Starostami w VI. st. sł., starostów w VII. st. sł.: Władysława Olszewskiego w Wieliczce, Juljusza Marossanyi'ego w Limanowej i Stanisława Skaleckiego w Pilźnie, oraz kierownika Starostwa w Grybowie Władysława Magońskiego;

b) Radcą Wojewódzkim w VI. st. sł.: referendarza Jana Milanicza;

c) Referendarzami w VII. st. sł., referendarzy w VIII. st. sł.: Tadeusza Gawła w Wieliczce, Arnolda Bodka w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie, Jana Gruchacza w Wadowicach, Andrzeja Wolanieckiego w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie, Andrzeja Sulisza w Chrzanowie, Franciszka Datonia w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie, Dr. Leona Polanowskiego w Makowie podgórskim, Antoniego Bassarę w Ropczycach i Stanisawa Mędalę w Dąbrowie.

Pan Minister Spraw Wewnętrznych przeniósł Starostów Aleksandra Strzelbickiego z Nowego Targu do Białej Małopolskiej, Juljusza Marossanyi'ego z Limanowej do Tarnowa i Stanisława Skaleckiego z Pilzna do Nowego Targu.

II. Pan Minister Robót Publicznych zamianował Radcą budownictwa w VI st. sł. referendarza inż. Franciszka Milana i referendarza w VII. st. sł. inż. Bernarda Steinhausa.

III. Pan Wojewoda Krakowski zamianował w Dziale Administracji ogólnej:

a) Referendarzami w VIII. st. sł. urzędników administracyjnych w IX. st. sł.: Wendelina Wacławiaka w Żywcu, Dr. Antoniego Brayera w Starostwie Grodzkiem w Krakowie oraz praktykantów administracyjnych Dr. Stanisawa Nowojewskiego w Gorlicach, Mr. Marjana Wankiewicza w Dąbrowie i Mr. Jana Niewiadomskiego w Oświęcimiu;

b) Asesorami w VIII. st. sł.: Sekretarzy Karola Wagę w Starostwie Grodzkiem w Krakowie, Stanisława Niewczasa w Jaśle, Mikołaja Jacyszyna w Wadowicach i Mieczysława Warchałowskiego w Urzędzie Wojewódzkim;

c) Kontrolerem w VIII. st. sł., kontrolera w IX. st. sł. Adama Markowskiego;

d) Sekretarzem w IX. st. sł., sekretarza w X. st.sł. Bolesława Wolińskiego w Makowie podgórskim:

e) Adjunktami kancelaryjnymi w IX. st. sł., rejestratorów w X. st. sł.: Antoniego Ćwika, Bolesławę Gurską w Starostwie powiatowem w Krakowie oraz adjunktów kancelaryjnych w X. st. sł. Stanisława Gardolińskiego w Mielcu i Eugenjusza Białka w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie;

f) Urzędnikami w IX. st. sł., urzędników w X. st. sł.: Władysława Karcińskiego w Wieliczce, Michała Zmroczka w Dąbrowie, Stanisława Rożkiewicza w Ropczycach, Mikołaja Eberhardta w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie, Adama Burghardta w Limanowej, Antoniego Wałęgę w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie, Kazimierza Gańczarczyka w Tarnowie, Władysława Szulca w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie i Adama Michonia w Nowym Sączu;

g) Urzędnikami w X. st. sł. urzędników w XI. st. sł.: Marję Krokayównę w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie, Olgę Rożańską w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie, Zofję Dworzakównę w Tarnowie, Władysława Gawłowskiego w Nowym Targu, Wiktorję Stawowską w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie, Abrahama Prizanta r. Hellera w Starostwie Grodzkiem w Krakowie, Franciszka Łatasa w Myślenicach, Władysława Głoda w Starostwie powiatowem w Krakowie, Józefę Winiarską w Urzędzie Wojewódz. w Krakowie i Jana Przystasia w Myślenicach;

h) Urzędnikami w XI. st. sł., urzędników w XII. st. sł.: Emilję Grzybowską w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie, Tadeusza Broszkiewicza w Wieliczce, Stanisławę Szymkiewiczównę w Nowym Targu, Zofję Urzędowską w Mielcu, Eleonorę Pierogowską w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie, Zofję Żurowską w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie, Janinę Gatkiewicz w Pilźnie, Zofję Hoeflichównę w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie, Stanisławę Kerekjarto w Bochni i Marjana Salawę w Starostwie powiatowem w Krakowie;

IV. Pan Wojewoda Krakowski zamianował w Dziale Administracji Robót Publicznych:

a) urzędnikami w IX st. sł., urzędników w X. st. sł.: Tadeusza Krzyszkowskiego, Jacentego Jajugę, Karola Jeziorskiego, Kazimierza Bukowskiego i Czesława Miętkę;

b) urzędnikami w X. st. sł., urzędników w XI. st. sł.: Franciszkę Gańczarczykową; Helenę Bukasiewiczównę, Stanisławę Sierosławską i Marję Guzkównę;

c) urzędnikami w XI. st. sł., urzędników w XII. st. sł.: Walerję Maliszewską, Marję Kowalównę i Władysławę Rożejowską;

d) urzędnikiem XII. st. sł. praktykanta Stefanję Hajtównę.

Rada Ministrów przeniosła w stan nieczynny Starostę Rudolfa Krupińskiego w Tarnowie.

Pan Minister Spraw Wewnętrznych przeniósł w stan spoczynku Starostę Stefana Różeckiego w Białej, oraz Radców Wojewódzkich: Władysława Kłosowskiego w Starostwie powiatowem w Krakowie i Jerzego Rotschka w Starostwie Grodzkiem w Krakowie.

Pan Wojewoda Krakowski przeniósł w stan spoczynku urzędnika w IX. st. sł. Karola Holochera w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie.

B. Dział nieurzędowy.

Poz. 163.

WYDAWNICTWO KOMENTARZA DO KODEKSU KARNEGO WOJSKOWEGO.

Warszawa, dnia 15 czerwca 1928 r.

Odpis. *Do Ministerstwa Spraw Wewnętrzynch (Samodzielny Wydział Wojskowy) w miejscu.*

W lipcu b. r. ukaże się w wydaniu książkowem (in 16-o) nowy kodeks karny wojskowy z dnia 22 marca 1928 r. obowiązujący od dnia 1 sierpnia b. r., z obszernym i szczegółowym komentarzem, opracowanym przez zastępcę Szefa Departamentu Sprawiedliwości M. S. Wojsk., gen. bryg. Dr. Emila Mecnarowskiego, Szefa Wydziału Karnego i Nadzoru Prokuratorskiego Departamentu Sprawiedl. M. S. Wojsk. pułk. K. S. Edwarda Saskiego, Szefa Wydziału Ustawodawczego Departamentu Sprawiedliwości ppłk. K. S. Dr. Marjana Buszyńskiego i Kierownika referatu tegoż Wydziału mjr. K. S. Bolesława Matznera.

Komentarz obejmować będzie dokładne wyjaśnienia wszystkich postanowień kodeksu karnego wojskowego, oparte na obowiązującem ustawodawstwie wojskowem, obecnej organizacji wojska oraz na regulaminach, instrukcjach i wojskowych przepisach służbowych.

Komentarz będzie dostosowany nie tylko do potrzeb oficerów korpusu sądowego, oficerów sądowych, asesorów i obrońców wojskowych, właściwych dowódców, przełożonych dyscyplinarnych, komendantów P. K. U., ale również i do potrzeb władz administracji ogólnej, a w szczególności wydziałów(referatów) wojskowych przy M. S. Wewn., województwach i starostwach.

Ponadto z komentarza będą mogły korzystać również i organa Policji Państwowej z uwagi na przepisy rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej, w myśl których Korpus P. P. w pewnych wypadkach staje się częścią sił zbrojnych Państwa i podlega przepisom kodeksu karnego wojskowego, a także z uwagi na to, że postanowienia karne rozporządzenia o Policji Państwowej są analogiczne do postanowień kodeksu wojskowego. — W ten sposób komentarz do kodeksu karnego wojskowego będzie wyjaśniać pośrednio i przepisy karne rozporządzenia o Policji Państwowej, a zatem i z tego także powodu może być przydatnym i dla wyżej wymienionych władz administracji ogólnej.

Cena egzemplarza, obejmującego około 350 stron druku, wynosi 12 złotych dla zamawiających komentarz i nadsyłających należność już obecnie. Po ukazaniu się komentarza w handlu cena będzie podwyższona.

Uprasza się o nadsyłanie zamówień przy podaniu dokładnego odresu nadawcy do „Wydawnictwa Komentarza do Kodeksu Karnego Wojskowego“ w Departamencie Sprawiedliwości M. S. Wojsk. w Warszawie, ul. Nowowiejska 5, pokój Nr. 312, oraz o wpłacanie pieniędzy czekami P. K. O. na konto Nr. 17525 „Komentarz do Wojskowego Kodeksu Karnego“.

Za „Wydawnictwo Komentarza do Kodeksu Karnego Wojskowego“.

(—) *Saski*
pułkownik K. S.

Poz. 164.

W pierwszej połowie miesiąca lipca 1928 roku, wyjdzie z druku podręcznik *„Pierwsza pomoc przy zatruciach gazami i dymami bojowemi“*, opracowany przez kpt. Dra Dekańskiego Jerzego, wykładowcę Szkoły Gazowej, przeznaczony zarówno do użytku wojska jak i ludności cywilnej.

Wymieniony, aktualny i niezbędny podręcznik dla wszystkich, obejmuje przeszło 200 stron druku i zawiera kilkanaście odpowiednich rysunków.

Celem uregulowania nakładu proszę o szybkie nadsyłanie zamawiań, z dokładnyem podaniem adresu (urzędu pocztowego), do *Szkoły Gazowej w Warszawie, na Marymoncie.* Zamówienia pozamiejscowe od formacyj, władz i urzędów, pojedyńcze lub lepiej zbiorowe będą zrealizowane *wyłącznie za pobraniem pocztowem.* Cena podręcznika, ze względu na koszt wydawnictwa, wynosi 4.50 zł. + koszta przesyłki.

Komendant Szkoły: (—) *Jasiński.*
Ppłk. Sztabu Generaln.

Poz. 165.

REDAKCJA PRACOWNIKA SAMORZĄDOWEGO
ogłasza 2 konkursy:

KONKURS NA PRACĘ NAUKOWĄ
i KONKURS NA UTWÓR LITERACKI.

Przez konkurs na pracę naukową Redakcja *Pracownika Samorządowego* pragnęłaby uzyskać pogłębione prace, któreby mogły się przyczynić do najwłaściwszego rozwiązania, wciąż jeszcze roztrząsanych i nie zdecydowanych, podstaw ustrojowych naszego samorządu.

Przez konkurs na utwór literacki Redakcja *Pracownika Samorządowego* pragnęłaby skierować uwagę na zaniedbane przez dzisiejszą nowelistykę tematy z życia prowincji polskiej wogóle, a jej życia społecznego szczególnie, oraz przyczynić się do wydobycia i okazania literackiego nagromadzonych być może obserwacyj z tego życia.

I.
KONKURS NA PRACĘ NAUKOWĄ.

1. Temat: *Podstawy ustrojowe, na jakich winna się oprzeć organizacja samorządu polskiego.*

Opracowanie winno wyjść przedewszystkiem z głęboko przemyślanych rzeczywistych potrzeb i warunków życia polskiego, a z drugiej strony uwzględnić najnowsze zdobycze teoretyczno-praktyczne w tej mierze. W każdym razie musi być zachowana zasada samorządowa, w znaczeniu szerokiego udziału ludności miejscowej w administracji spraw miejscowych w zakresie właściwym samorządowi.

2. Rozmiary: przynajmniej 1200 wierszy druku *Pracownika Samorządowego* (pięćdziesięcioliterowych).

3. Termin nadsyłania prac: 1 listopad roku 1928.

4. Prace — napisane czytelnie, tylko po jednej stronie papieru — należy przesyłać pod adresem Redakcji *Pracownika Samorządowego,* Warszawa, Żórawia 27 w kopercie poleconej, umieszczając na rękopisie obrane godło, a w osobnej kopercie zapieczętowanej nazwisko i adres. Na kopercie zewnętrznej napis: *Konkurs.*

5. Ustanawia się 3 nagrody: I nagroda — 750 zł., II nagroda 300 zł., III nagroda 150 zł.

6. Sąd konkursowy stanowią: p. p. Zygmunt Cybichowski, profesor Uniwersytetu Warszawskiego, pos. Antoni Pacholczyk, jako delegat Rady Naczelnej Związków Pracow. Samorz. i Czesław Rokicki, redaktor *Pracownika Samorządowego.*

7. Wynik konkursu będzie ogłoszony w *Pracowniku Samorządowym* w numerze z 15 grudnia roku 1928 oraz w dziennikach.

8. Redakcja *Pracownika Samorządowego* zastrzega sobie prawo wydrukowania nagrodzonych prac, za opłatą wierszowego podług przyjętej u siebie stopy.

9. Redakcja *Pracownika Samorządowego* zastrzega sobie prawo wydrukowania również prac nie nagrodzonych, za opłatą wierszowego podług przyjętej u siebie stopy.

II.
KONKURS LITERACKI.

1. Forma utworu: *nowela lub opowiadanie na tle współczesnego życia społecznego prowincji polskiej* (miasta, powiatu lub gminy wiejskiej) w pakiejkolwiek bądź z naszych dzielnic.

2. Zastrzeżenie: zasadniczy, reprezentacyjny typ pracownika samorządowego — urzędnika magistrackiego, urzędnika wydziału powiatowego, pisarza gminnego — gdyby taki typ w utworze występował — nie może być przedstawiony jako typ ujemny. Nie wyłącza to oczywiście, że obok typu dodatniego, może występować inny, ujemny.

3. Rozmiary: przynajmniej 500 wierszy druku *Pracownika Samorządowego* (pięćdziesięcioliterowych).

4. Termin nadsyłania utworów: 1 października, roku 1928.

5. Utwory — napisane czytelnie, tylko po jednej stronie papieru — należy przesyłać pod adresem Redakcji *Pracownika Samorządowego,* Warszawa, Żórawia 27, w kopercie poleconej, umieszczając na rękopisie obrane godło, a w osobnej kopercie zapieczętowanej nazwisko i adres. Na kopercie zewnętrznej napis: *Konkurs.*

6. Ustanawia się 3 nagrody: I nagroda 750 zł., II nagroda 300 zł., III nagroda 150 zł.

7. Sąd konkursowy stanowią: p. p. Stanisław Baczyński, redaktor *Wieku XX,* Stanisław Gajewski, sekretarz Zw. Pracowników Miejsk. jako przedstawiciel Rady Naczelnej Zw. Prac. Samorz. i Czesław Rokicki, redaktor *Pracownika Samorządowego.*

8. Wynik konkursu będzie ogłoszony w *Pracowniku Samorządowym* w numerze z 15 listopada, roku 1928 oraz w dziennikach.

9. Redakcja *Pracownika Samorządowego* zastrzega sobie prawo wydrukowania nagrodzonych prac, za opłatą wierszowego podług przyjętej u siebie stopy.

10. Redakcja *Pracownika Samorządowego* zastrzega sobie prawo wydrukowania również utworów nie nagrodzonych za opłatą wierszowego podług przyjętej u siebie stopy.

Poz. 166.

Zarząd Centralny Związku Pracowników Administracji Gminnej w Warszawie, ul. Żórawia 27 wydał nakładem własnym broszurę pod tytułem: „Prawo Łowieckie".

Książeczka ta opracowana przez naczelnika Wydziału urzędu wojewódzkiego w Kielcach Dra Wincentego Kałuskiego, oprócz ogólnego wykładu o prawie łowieckiem, zawiera również teksty rozporządzeń dotyczących łowiectwa, oraz wzory pism w postępowaniu o odszkodowanie.

Ze względu na fachowe opracowanie przedmiotu, stanowi ona bardzo pożyteczny podręcznik dla urzędników, powołanych do wykonywania i stosowania przepisów prawa łowieckiego, znacznie ułatwiając ich pracę i prawidłowe stosowanie ustawy. Cena broszurki bez przesyłki 2 zł.

Poz. 167.

POCZTOWA KASA OSZCZĘDNOŚCI
Oddział w Krakowie.
Dział Ubezpieczeń.

Zawiadamia się P. T. Uczestników obrotu czekowego, że na mocy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 marca 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 444), Pocztowa Kasa Oszczędności wprowadziła do zakresu swojej działalności ubezpieczenia na życie bez badania lekarskiego, do wysokości 5.000 zł. w złocie, z udziałem w zyskach.

Ubezpieczenia przyjmują i udzielają wszelkich informacyj: Centrala i Oddziały P. K. O., wszystkie Urzędy pocztowe, oraz upełnomocnieni zastępcy.

Dział Ubezpieczeń P. K. O.

Poz. 168.

Zwraca się uwagę na opracowaną przez radcę ministerj. w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych Juljana Suskiego, tablicę ścienną, przedstawiającą graficznie organizację władz i urzędów państwowych, według stanu z dnia 1 maja 1928 r., t. j. z uwzględnieniem wszystkich zmian wprowadzonych rozporządzeniami, wydanemi w ostatnim okresie legislacyjnym. — Tablica ta prócz wykresu zawiera odpowiednie objaśnienia i mapki i może być pożyteczna zarówno dla orjentacji urzędników państwowych i komunalnych, jak i w celu spopularyzowania wiadomości o organizacji administracji państwowej wśród interesantów, przybywających do urzędów.

Tablica wielkości 110×80 cm. zawiera:

1. wykres organizacji wszystkich władz państwowych w/g stanu z dn. 1/V. 1928 r.,

2. mapę podziału Państwa na Województwa i powiaty,

3. 11 mapek podziału Państwa dla celów rozmaitych działów administracji,

4. uwagi, określające liczbę i miejsca siedzib poszczególnych władz i urzędów (w kraju i zagranicą).

Tablica jest do nabycia po cenach zniżonych dla urzędów państwowych i samorządowych, u autora, radcy ministerjalnego *Juljana Suskiego* (Warszawa *Nowy Świat 69, Min. Spraw Wewnętrznych).*

Należność za ewent. zamówione egzemplarze tablicy należy wpłacać do P. K. O. na konto Nr. 16.300. Wpłata należności do P. K. O. zastępuje zamówienie. Cena tablicy (zniżona dla urzędów państwowych i samorządowych) wynosi *wraz z przesyłką pocztową:*

Za 1 egz. tablicy bez oprawy . . 3 zł. 50 gr.
w razie nabycia więcej niż 5-ciu egz. równocześnie . . . . 3 zł.

Za 1 egz. tablicy naklejonej na płótnie, do składania . . . . 10 zł.

Za 1 egz. tablicy naklejonej na płótnie z wałkami, do zawieszenia . . . 12 zł.

Poz. 169.

ZWIĄZEK POLSKICH KAS OSZCZĘDNOŚCI.
L: 1242.

KOMUNIKAT.

Stan wkładek oszczędności złotowych łącznie z dolarowymi — przeliczonymi na złote (po kursie 1$ = Zł. 8.85) w 69 Kasach Oszczędności zrzeszonych w Związku Polskich Kas Oszczędności we Lwowie — a działających na terenie Województw: Krakowskiego, Lwowskiego, Śląskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego wynosił w dniu 31 maja 1928 Zł. 145,355,805.87 co w porównaniu ze stanem z 30 kwietnia 1928 Zł. 140,941,965.— daje przyrost w miesiącu maju Zł. 4,413,840.87.—.

Z 69 kas należących do Związku — 61 nadesłało wykazy za maj — przy siedmiu (powiatowe Drohobycz, Horodenka, Mielec, Rudki, Ropczyce, Trembowla i Kosów) wobec zalegania z wykazami, przyjęto stan z 30 kwietnia b. r.

W miesiącu maju i czerwcu przyjęto do Związku 10 Komunalnych Kas Oszczędności a to: Brzozów, Czortków, Kopyczyńce, Kosów, Podhajce, Przemyślany, Rohatyn, Stryj, Zbaraż i Żółkiew, a dalszych siedem: powiatowe Bóbrka, Kołomyja, Sanok, Turka n/Stryjem, Żydaczów i miejskie: Oświęcim i Złoczów— zgłosiło przystąpienie do Związku.

Poz. 170.

Zguby legitymacji.

Następujące legitymacje unieważnia się z powodu zguby:

a) prawa jazdy Nr. 430 z r. 1923 Stefana Szurki,

b) licencję wydaną przez D. R. P. w Krakowie na nazwisko Juljana Hyjka w Szczawnicy Niżnej;

c) legitymację nauczycielską Barbary Garlaczowej w Mszanie Dolnej wystawionej przez K. O. S. w Krakowie;

d) paszport zagraniczny wystawiony na nazwisko Kalmana Kornreicha zamieszkałego w Nowym Sączu do podróży do Niemiec;

e) świadectwo palacza Michała Lisowskiego w Krakowie;

f) przedni numer samochodowy Nr. 6778, własność hr. Jerzego Tyszkiewicza w Krakowie;

g) legitymację urzędową Nr. 9796 wystawioną na nazwisko Władysława Reczkowicza st. post. P. P. w Bogucicach;

h) licencję samochodu Stanisława Adamskiego w Starem Mieście

i) legitymację nauczycielską Nr. 59/7505 wydanej przez K. O. S. w Krakowie na nazwisko em. naucz. Zofji Chrzanowskiej,

j) legitymację szoferską Nr. 1034 Władysława Ałbrzykowskiego w Zakopanem.

Drukarnia Przemysłowa w Krakowie, ul. Zielona 7. pod kier. T. Zakulskiego. — Nr. telefonu 510.